

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

חנוכה מאיר עולם

בימי החנוכה קיימו שלוחי חב"ד ברחבי העולם פעילות נרחבת. בערי העולם - ואשינגטון, ניו-יורק, מוסקווה, לונדון, מלבורן, פריז ועוד - התקבצו אלפים סביב חנוכיות ענק. בעונה זו של השנה, שבה ערי העולם מלאות בסממני החגים הנוצריים, בלט מפגן הזהות היהודית המתבטא באור החנוכה וחיים לבבות של מיליוני יהודים.

נסיעה לאוהלים

גם השנה מתארגנת נסיעה לאוהל אדמו"ר הזקן, בעל התניא, בהאדיטש, לרגל יום ההילולא שלו, כ"ד בטבת. במסגרת המסע יפקדו גם את ציון הבעש"ט, ויבקרו בציוני המגיד ממזריטש, רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב ואדמו"ר האמצעי. יש גם אפשרות למסלול קצר, בן 24 שעות. טל' 02-5410100.

שרים תפילה

הנגן החסידי **אלאור ולנר** מגיש את **שרים תפילה**, הפקה שנועדה לסייע בשינון קטעי תפילה, בלחנים חסידיים. 23 קטעים, בהברה ספרדית או אשכנזית, מ'מודה אני' ועד שמע שעל המיטה. טל' 1-700-704120.

מה הבריות אומרות

הזמר **אלי פרידמן** מגיש את **מה הבריות אומרות עליו** - תקליט חדש ובו 12 שירים. בתוכם השיר "קיים את הילד", שהיה ללהיט בימי צוק איתן. טל' 1-700-704120.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
73	4:48	5:19	4:33
5:21	5:53	6:15	5:32

319 בתי-חב"ד **לשירותכם** *3770 מוקד חב"ד

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 6084000
טל' 729-72-2770100 • פקס 729-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

תודעת זיכרון של אלפי שנים

אין לנו שום רקע לתמונות שאנו רואים, ואיננו יודעים באיזה פאזל אלוקי ענק הן משתלבות. לכן אנו משפילים את ראשנו בהכנעה

תצלום שצולמה רחל פוזנר בביתה בקייל בשנת תרצ"ג (1932), ובו נראית החנוכייה וברקע דגלי המפלגה הנאצית

שבוע הבא יחול עשרה בטבת, יום המציין את ראשית המצור שצר מלך בבל על ירושלים, בימי בית המקדש הראשון. אחר-כך נחרב בית המקדש ועם יש-אל הלך לגלות בבל. משם שב, כעבור שבעים שנה, והקים את בית המקדש השני, שהתקיים יותר מארבע-מאות שנה. ואף-על-פי-כן אנחנו זוכרים ומציינים מדי שנה בשנה, בצום ובת-ענית, את היום המר שבו החל התהליך שגרם לחורבן.

אפשר ללמוד מזה משהו על הזיכרון ההיסטורי של העם היהודי. האווירה הציבורית הכללית היא של 'כאן ועכשיו'. אפילו טיפוח תודעת השואה כבר נתקל בקשיים. יש הרואים בה זיכרונות עבר מעיקים ובלתי-רלוונטיים. אולם היהדות מטפחת תודעה עמוקה של יותר מאלפיים וחמש-מאות שנים, תודעה המונחלת מדור לדור, ואינה פוסחת על שום פרט.

למעלה מבינתנו

עשרה בטבת הוא גם יום זיכרון לשואה הנוראה. זה יום הקדיש הכללי, לעילוי נשמתם של הקדושים שאפילו את יום עלייתם בסערה השמימה איננו יודעים. כך נקשרת התחלת המצור על ירושלים עם השואה האיומה שאירעה אך לפני כשבעים שנה.

האירועים הקשים האלה הם למעלה מבינת אנוש, וכל ניסיון להבין אותם בהיגיון נועד מראש לכישלון, בשל חוסר היכולת שלנו לראות את התמונה השלמה. הרבי מליובאוויטש מביא לכך משל מאדם שאין לו שום מושג ברפואה הנקלע לחדר ניתוח. הוא רואה אנשים רעולי פנים, סכינים בידיהם, והם חותכים בגופו של אדם. בהעדר רקע מתאים למחזה שלפניו, האיש בטוח שהוא עד לרצח אכזרי. אולם כאשר יראה את התמונה כולה, יבין שהאנשים האלה הם רופאים, הנאבקים במסירות נפש כדי להציל את חייו של אדם. כך יכולה תפיסתו של האדם להתהפך מן הקצה אל הקצה, אף שהתמונה עצמה לא השתנתה.

דוגמה זו ממחישה את חוסר יכולתנו להבין את מחשבותיו של הבורא ולרדת לסוד דרכי

הנהגת העולם. אין לנו שום רקע לתמונות שאנו רואים, ואיננו יודעים באיזה פאזל אלוקי ענק הן משתלבות. לכן אנו משפילים את ראשנו בהכנעה ומקבלים את גזרת הבורא באמירה "צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו".

יש תכלית

השואה האיומה, שפקדה את עמנו, מביאה עד כדי קיצוניות את אי-היכולת להבין את הנהגת הבורא. לכן היא נשארת כזעקה גדולה, שבאה דווקא מתוך אמונה גדולה ומתוך ציפייה לראות בקרוב את נפלאות הגאולה, שתיולד אחרי חבלי המשיח האלה.

מאמינים אנו באמונה שלמה כי יש תכלית לסבל הנורא. בבוא הגאולה יתברר שדווקא צרות הגלות וייסוריה הצמיחו את הטוב הנפלא והנאצל של ימות המשיח. כיום הדבר נשגב מבינתנו, ועם זה בטוחים אנו כי אורה של הגאולה יהיה בו משום מתן פיצוי גדול כליכך, לכל יחיד שסבל ולעם ישראל כולו, עד שתתקיים הנבואה: "אודך ה' כי אנפת בני" - עם ישראל יודה לקב"ה על שכעס עלינו וייסר אותנו. זו אמונתנו, זו נחמתנו וזו ציפייתנו הגדולה.

החיים האמיתיים של יוסף

נשמת כל אחד ואחת מישראל. קודם ירידת הנשמה לגוף שכנה הנשמה במקום רוחני גבוה מאוד – תחת כיסא הכבוד. עם הירידה לעולם הזה נזרקה הנשמה באחת לתוך גוף גשמי ולעולמנו הירוד. המטרה היא להאיר אותם באור הקדושה, אך הנשמה מרגישה זרה. עלולים לקרות מצבים שהאדם מתנהג שלא לרצונה של הנשמה, והיא חשה כבולה ב'בית הסוהר'.

מסע הנשמה

'צועקת' הנשמה: מה רוצים ממני? רצוני ללמוד תורה ולקיים מצוות! וכאשר האדם שומע את צעקת הנשמה שבקרבו, מתברר שהירידה הזאת הייתה לצורך עלייה – 'למחיה שלחתי אלוקים לפניכם'. כשם שירידת יוסף למצרים לא הייתה באמת ירידה אלא היא הביאה הצלה גדולה, כך ירידת הנשמה לגוף גורמת עלייה גדולה ביותר, על-ידי שהאדם הופך את הגוף הגשמי ואת העולם שסביבו ועושה מהם דירה לו יתברך.

(תורת מנחם כרך מב, עמ' 21)

אלוקים את כל עמלי ואת כל בית אבי". אחרי שנים רבות כליך במצרים, ייתכן ששכח ("נשני") את בית אביו.

עורך חי!

כאשר התבשר יעקב שיוסף חי, שמח מאוד, אך עדיין לא ידע מה המצב בכל הקשור לחייו הרוחניים של יוסף. האם מצרים, המעצמה הכלכלית והתרבותית הגדולה באותה תקופה, הצליחה חלילה להשפיע על יוסף, או שהוא נותר איתן באמונתו ובאורחות חייו?

זאת וידא יעקב כאשר נפגש עם יוסף פנים אל פנים. כשהוא ראה שבנו יוסף, האיש החזק ביותר במצרים אחרי פרעה, בוכה על חורבן בית המקדש, ידע יעקב שיוסף לא השתנה. רק כעת הוא יכול לומר ליוסף שאכן, "עורך חי", וחיך הם חיים יהודיים הראויים להגדרה 'חיים'. עכשיו יכול יעקב לומר "אמותה הפעם", שכן יש מי שממשיך את דרכו ומורשתו.

סיפורו של יוסף הוא גם סיפור מסעה של

בפרשת ויגש מסתיים הסיפור שהחל עם מכירת יוסף. השבוע אנו קוראים על התודעותו של יוסף אל אחיו ובהמשך על האיחוד בין יוסף לאביו, לאחר שיעקב ובניו יורדים למצרים.

לאחר שהשניים בוכים זה על צווארו של זה אומר יעקב אל יוסף: "אָמוּתָהּ הַפְּעָם, אַחְרֵי יְאוּתִי אֶת פְּנֵיךָ, כִּי עוֹדְךָ חִי". האמירה הזו איננה מובנת: הלוא יעקב כבר התבשר זמן רב קודם לכן שיוסף חי, ומדוע "אחרי ראותי פניך" מרגיש יעקב שהוא יכול למות?

האומנם שכח?

כדי להבין את דבריו אלה של יעקב יש לראות את התמונה הכוללת של קורות יוסף הצדיק. יוסף נותק מאביו ומכל משפחתו, ונמכר למצרים, ל'בית עבדים'. הוא עבר גלגולים ומהפכים, עד שמבירא עמיקתא היה למשנה למלך – האיש השולט בכל ארץ מצרים.

יוסף עצמו ציין את הריחוק הזה ממשפחתו, כשקרא לבנו הבכור מנשה, על שם "נשני

אמרת השבוע

שכינה ושמחה

מושל המחוז בא פעם אחת לבקר בביתו של רבי שלום מפרוהבישט. ליווה אותו יהודי ממכריו. המושל סקר את הבית והביע באוזני מלווהו את התפעלותו: "מעניין, הרהיטים שבביתי יובאו מקצווי תבל ועלו הון עתק, ובכל־זאת אין להם חן; ואילו הרהיטים בבית הזה אינם שווים אלא אלפית מן הרהיטים שלי, ובכל־זאת הם משמחים את הלב!".

לא ידע המלווה מה להשיב, והצדיק הגיב: "במקום שהשכינה שורה בו שרויה גם השמחה, כמו שנאמר 'עוז וחדווה במקומו', ואילו במקום שבו אין השכינה שרויה, גם השמחה אינה שרויה שם".

פתגם חסידי

"עצבות פירושה: חייבים לי, חסר לי. האדם חושב כל הזמן על עצמו, ואין ליבו לשמים. מי אמר שחייבים לך ואתה אינך חייב?!" (רבי אהרון מקרלין)

מאת הרב אליעזר ברוד

יצאיה מהגלות

מן המעיין

קשר נצחי

"אנוכי ארד עמך מצרימה ואנוכי אעלך גם עלה" (בראשית מו,ד). הקב"ה קשר את גורלו בגורלו של ישראל. בשעה שישאל עולים, אף הוא כביכול מתעלה, וכשישראל יורדים, נהפוך הוא חלילה.

(מדרש רבה)

הוצאה בכוח

אמר הקב"ה ליעקב: קשה עליך הירידה למצרים; אין אתה רוצה ללכת לגלות. אבל קשה מכן יהיה להוציאך משם אחר־כך. "ואנוכי אעלך גם עלה" – בכוח ממש אוציאך משם, שכן מרצונך לא תרצה לצאת.

(רבי יעקב מליסה)

לעלות ולהעלות

בשעה שיהודי זוכה ומתעלה, אל יראה את העלייה כדבר שניתן לו בעבורו בלבד, אלא יזכור את אחיו, להעלותם אף הם. "ואנוכי אעלך" למען "גם עלה" – שתעלה עמך את הזולת.

(קדושת לוי)

רגע קטון

כשיבוא המשיח ניווכח כי כל אריכות זמן הגלות אינה אלא תקופה קצרה ביותר. על זה אומר הנביא (ישעיה נד,ז): "ברגע קטון עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך". בעת הגאולה, כאשר יתגלו הרחמים הגדולים, נחוש כי כל הגלות

הארוכה לא נמשכה אלא רגע קטן בלבד.

(ספר המאמרים ת"ש)

השכינה צמודה

לא רצה הקב"ה שיהיו בני ישראל שרויים בגלות רגע אחד בלי השכינה. לכן בירידה הקדים את ירידתו – "אנוכי ארד עמך", ובעלייה הקדים את עליית יעקב – תחילה "אעלך" ולאחר מכן "גם עלה", עליית השכינה.

(כלי יקר)

שתי עליות

בפסוק "אעלך גם עלה" יש רמז לשתי העליות שיהיו לישראל: האחת שהייתה ביציאת מצרים, והשנייה בגאולה העתידה במהרה בימינו.

(ספר המאמרים תש"ט)

לנצל את הגלות

כשיבוא המשיח נתגעגע לימי הגלות. ניסר את עצמנו מדוע לא עסקנו בעבודת ה'. נחוש את הכאב של העדר עבודה. עכשיו, בימי הגלות, זה זמן העבודה של ההכנה לביאת המשיח.

(היום יום)

בכוח האחדות

הכלי לביאת המשיח הוא אחדות, ובפרט כאשר בני ישראל יתאחדו וידברו על משיח. על-ידי כך ימשיכו ברצון השם יתברך את הגאולה השלמה על-ידי משיח גואל צדק במהרה בימינו.

(ספר השיחות תרצ"ו)

בקשה אחרונה

יוסף שלום כבר היה אב לארבעה ילדים בשעה שקיבל את צו הגיוס לצבא הטורקי. זה היה בשנת תרע"א. שלום, תושב ירושלים, הוכשר זה עתה בסלוניקי שביוון לשמש מנקה בשר, והחל למלא את המשימה האחרת. צו הגיוס שיבש הכול.

הוא וגיסו, רפאל מימון, גויסו לחיל הפרשים הטורקי. הם עברו קורס רכיבה ולחימה, ובתום תקופת ההכשרה הוצבו באותה יחידה.

הקרבות היו מרים, והם התקיימו בתנאי מזג אוויר קשים. הלוחמים לא צידו כהלכה, ורבים מהם חלו. גם המזון ניתן במשורה. החולים לא זכו לטיפול רפואי הולם. רבים מהם מתו. מי שהבריאו נשלחו בחזרה לחזית.

השניים הבינו שאם חפצי חיים הם, עליהם להימלט. הם קיבלו אישור ממפקדם להתפלל מדי בוקר, והחליטו לנצל את ההיתר לבריחה.

ההזדמנות נקרתה לפניהם בבוקר אחד מחגי ישראל. השניים עדכנו את מפקדם שהפעם תפילתם תהיה ארוכה יותר, בגלל החג. כשהבחינו שדעתו של המפקד זוחה במעט והשגחתו רופפת – פתחו במנוסה.

הם רצו בלי הפסקה, בנשימות טרופות ובלבבות הולמים. כשהתרחקו כבדת דרך גדולה, הרשו לעצמם לעבור להליכה איטית. שמחה גדולה מילאה את ליבם. ניצלנו, חשבו.

לפתע שמעו רחש מאחוריהם. בטרם הספיקו להסתובב נשמעה צעקה: "עצרו!". השניים קפאו על מקומם. חיורון עלה על פניהם כשהבחינו בחייל טורקי מפנה לעברם את נשקו.

"עריקים!", ברקו עיניו של החייל. רוחם של השניים נפלה. הם ידעו שצפוי להם גזר דין מוות. הבורחים ניסו לשחד את החייל – לשווא. מפקדי הצבא הבטיחו סכום גבוה על לכידת עריקים. נוסף על כך, שחרורם עלול היה לעלות לרעצמו בחייו.

החייל הוביל את השניים בחזרה אל הבסיס. הגיסים התלחשו ביניהם בלדינו וטיכסו עצה כיצד לגבור על השומר. כשחלפו ליד נהר גועש ביקשו מהחייל להתיר להם להתפנות. החייל ניאות, וברגע של היסח דעת התנפלו עליו השניים והשליכו אותו למימי הנהר. בתוך שניות נעלם החייל במים השוצפים.

אלא שגם השחרור הזה היה זמני.

לו סבל רב. "אינני יכול עוד", חשב בליבו. "אחרי שלוש שנים הגיעה העת לברוח מכאן ולשוב הביתה". הוא זכר היטב את שני הניסיונות הכושלים, אך חש שלא נותרה לו ברירה.

שני הגיסים תכננו היטב את מסלול הבריחה החדש. יעדם היה העיר מונסטיר שביוגוסלביה, שבה התגוררה רחל, אחותו של יוסף. בלילה חשך אחד חמקו השניים מן המחנה וצעדו חרש בנתיב ההימלטות המתוכנן. הם גמאו כמה קילומטרים ולפתע, מתוך החושך, צצה פלוגת לוחמים סרבים – אויביהם. אלה הביטו בעיניים מזרות אימה בשני החיילים הטורקים, והעמידו אותם לפני כיתת יורים.

"כרעו על ברכיכם", הורה הקצין הסרבי. "מה בקשתכם האחרונה?".

בלי שום תיאום ביניהם קראו יוסף ורפאל בקול גדול: "שמע ישראל, ה' אלוהינו ה' אחד!".

הקצין הסרבי קפא על מקומו. רגעים מספר ניצב מסומר על עומדו, ואז התעשת וציווה על חייליו להתרחק מן המקום.

"אני יהודי!", אמר לשניים בקול חנוק מדמעות, ותמך בהם כשהזדקפו. השניים היו אחוזי הלם ולא האמינו לנס שאירע להם זה עתה. "כיצד נוכל להודות לך?", מלמלו.

הקצין ביטל את הדברים. הוא הודיע את השניים כיצד לחמוק מהכוחות הסרביים ששרצו באזור, והפנה אותם לאזור שבו התגוררה אוכלוסייה טורקית. בדרך למונטסטיר פגשו השניים חקלאי שהכיר את רחל, אחותו של יוסף, וזה הדריכם כיצד להגיע לגטו היהודי. "יד ההשגחה העליונה מובילה אותנו", אמרו השניים זה לזה.

עוד הם מדברים והנה ילד יהודי לידם. "האם אתה מכיר את רחל בת שרה?", שאלו אותו.

"זו אימני!", ענה הילד.

"אני דודך", אמר לו יוסף, "לווה אותי לביתך".

פסעו שני הגיסים לעבר ביתה של רחל, וזו הבחינה מבעד לחלון ביהודי צולע, לבוש בגדים מרופטים, צועד לצד בנה. "יוסף! מה אירע לך?", צעקה בהתרגשות, ונפלה מתעלפת.

כעבור זמן שבו יוסף ורפאל לירושלים, שלמים בגופם ואסירי תודה לבורא על חסדיו.

(תודה למשה שרביט, נכדו של גיבור המעשה, מחבר הספר 'שרביט הקסם')

מצאו ארגו ובו פיסות נייר. במשך שבועות השתמשו בניירות האלה כדי להצית מדורות. רק לאחר שהגיעו לעיר גדולה התברר להם שהניירות שמצאו הם שטרות יקרי ערך. לו היו שומרים אותם, היו עתה עשירים.

שלוש שנים מפרכות עברו על שני הגיסים. באחד הקרבות נפצע יוסף ברגלו. הפצע לא העלה ארוכה והסב

בחלוף זמן מצא אותם קצין טורקי, וכשהבחין בשני חיילים משוטטים – החליט לצרף אותם ליחידתו. שוב מצאו עצמם השניים לוחמים בקרבות העזים, שהסתיימו על-פירוב בכישלונות הצבא הטורקי. בניסים הצליחו לחמוק ממלאך המוות.

בלילות הקרים נהגו להצית מדורות כדי שלא לקפוא מקור. פעם אחת

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

תלמוד ומעשה

בזמן הגאולה וישראל החיבור שבין יהודה ליוסף. את הפסוק "ויגש אליו יהודה" מפרש הזוהר שזו לא הייתה 'גישה' בין שני אנשים יחידים בלבד, אלא נוצק כאן היסוד להתחברות בין שני מלכים ובין שתי ממלכות – מלכות יהודה ומלכות יוסף. גם בהפסרת השבת הדבר בא לידי ביטוי: "והיו לאחדים בידך... ומלך אחד יהיה לכולם... ולא יהיו עוד לשני גויים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות".

הן יהודה הן יוסף קשורים במיוחד עם הגאולה העתידה, על-פי דברי חז"ל שקודם בואו של משיח בן-דוד ימלך משיח בן-יוסף (אמנם הרמב"ם אינו מזכיר כלל את קיומו של משיח בן-יוסף, ולכן אין לדעת באיזו דרך תתבטא מלכותו). אך אף על-פי ששניהם קשורים בגאולה השלמה, בפועל יהיה רק "מלך אחד", משבט יהודה – "ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

יהודה למעלה מיוסף

בתורת החסידות מוסבר שיוסף מייצג את התלמוד (לימוד התורה) ויהודה את המעשה (קיום המצוות). לכן בזמן הזה יוסף עומד למעלה מיהודה ("ויגש אליו יהודה"), שכן עכשיו "תלמוד גדול". אולם לעתיד לבוא תתגלה מעלת המעשה ויהיה "מעשה גדול", ולכן אז יעמוד יהודה למעלה מיוסף – "ודוד עבדי מלך עליהם".

כאשר הגמרא (קידושין מב), דנה בשאלה מי גדול, תלמוד או מעשה, היא מגיעה למסקנה ש"תלמוד גדול", ומסבירה את הטעם: "תלמוד מביא לידי מעשה", וממילא "נמצא שניהם בידו". נמצא אפוא שהעליונות העתידית של המעשה על התלמוד היא גם לעומת התלמוד שכולל את המעשה. איך ייתכן הדבר? אפשר לשאול עוד, איך אפשר לעשות קודם שלומדים כיצד עושים את הדברים?

כאן אנו מגיעים אל החידוש שיחול לעתיד לבוא. העולם אז יהיה שונה במהותו מכפי שהוא כיום. אז יעביר הקב"ה את רוח הטומאה מן הארץ, והאמת האלוקית תהיה חלק מן המציאות הטבעית. דברים שכיום צריכים לצוותנו עליהם, יהיו ברורים אז מאליהם, כדברים פשוטים וטבעיים.

המדרש מתאר זאת כאילו האילנות עצמם יזעקו שלא ישקו אותם ולא יטפלו בהם בשבת, והתאנה תקרא אל האדם שלא ילקטנה בשבת. כלומר, כשם שכיום ברור גם לבהמה שעליה להיזהר מפני אש (ולכן השומר פטור אם הבהמה נשתתה וקפצה לאש), כך יהיה ברור לעתיד לבוא, בדרך הטבעית והפשוטה ביותר, שאי-אפשר לעבור על איסורי התורה ושצריך לקיים את מצוותיה. לא יהיה עוד צורך לצוות על כך ולהפעיל מחשבה והתבוננות, אלא החושים הטבעיים ינחו את האדם לשמור את מצוות התורה.

שלמות אחת

נמצא אפוא שהגדלות של המעשה לעתיד לבוא היא לא-י-ערוך מן התלמוד והמעשה יחדיו בזמן הזה: עכשיו, גם כשהמעשה בא מתוך התלמוד, הוא עדיין דבר נפרד מהכרתו הטבעית של האדם. התחושה הטבעית אינה מחייבת להימנע מאיסורי התורה ואינה מושכת את האדם לקיים את מצוותיה. הוא זקוק לתלמוד ולהבנה כדי להסיק את המסקנות המתאימות. אך לעתיד לבוא, כשהקדושה תתמזג לגמרי עם המציאות הטבעית, יהיה טבעי ביותר לקיים את התורה – ממש כשם שכיום טבעי לגמרי לאכול ולשתות ולהיזהר מפני אש.

זה השילוב שיהיה לעתיד לבוא בין ממלכות יהודה ויוסף: עם התגלות גדולתו של המעשה לא יהיה עוד התלמוד דבר נפרד מן המעשה, אלא הם יתעלו ויהיו דבר אחד – שלמות אחת, מיוזג מושלם של כל הכוחות.

חיפש בהודו, מצא בתניא

מהיום שהתחיל ללמוד בתניא לא הפסיק לתהות: "איך ייתכן שהספר הזה כבר קיים מאתיים שנה ואני נחשפתי אליו בפעם הראשונה רק בהיותי בן עשרים וארבע? מדוע אין הכול לומדים בו?". הוא חש צורך בהנגשת הספר לציבור הרחב. "לא דמיינתי שאני אבצע את המשימה. אך החיים מספקים לנו הרבה הפתעות..."

משתתפי השיעורים של הרב נדב כהן (37) ברחבי הארץ אינם מעלים על דעתם כי הרב החסידי בעל הפנים המאירות, שדיבורו עדין והוא נרָאָה חסיד מבטן ומלידה, החל את צעדיו הראשונים בעולם התשובה רק לפני שלוש-עשרה שנים, בעודו צעיר תוהה ומחפש דרך בהודו.

נדב נולד בניר ישראל, מושב חקלאי בדרום (ליד אשקלון). הוא גדל בבית לא־דת, אם כי מסורתית: "היינו עושים קידוש בשבת והולכים לבית הכנסת בחגים". עבר מסלול רגיל, סיים בגרות בתיכון באר טוביה, ועשה שירות צבאי ביחידת מודיעין בעזה ואחר־כך בפיקוד הדרום. לאחר השירות יצא לטיול במזרח הרחוק. "מטרת הטיול הייתה חיפוש רוחניות", הוא אומר. "הסתובבתי שם אצל מורים רוחניים וחיפשתי משמעות".

"סוף־סוף מצאתי"

ואז בא הרגע ששינה את חייו. בעיצומו של מסע החיפושים התגלגל לידיו בהשגחה פרטית ספר התניא, עם ביאורו של הרב אבן־ישראל (שטיינזלץ). "כשהתחלתי לקרוא את התניא, הרגשתי שכאן נמצאת האמת", מספר נדב. "הרגשתי סוף־סוף שמצאתי את המשמעות שחיפשתי. האמת של ספר התניא ועומק ההבנה בנפש האדם משכו אותי לחסידות. מאוחר יותר גיליתי כי הרבי מליובאוויטש הוא המשך הישיר לאדמו"ר הזקן, מחבר התניא".

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

ברכה על מזון בתענית

שאלה: מי ששכח ביום צום ובירך על מאכל או משקה, וקודם שטעם נזכר שזה יום תענית, מה יעשה?

תשובה: יש פוסקים התולים שאלה זו במחלוקת שבין הרמב"ם, הסבור שאיסור ברכה לבטלה הוא מן התורה, לבין התוספות ורוב הפוסקים, הסבורים שאיסור זה הוא מדרבנן. לדעת הרמב"ם יש לעבור על טעימה בתענית, שהיא מדרבנן, כדי לתקן את הברכה, ולשאר הדעות אין לזה מקום.

לפי ה'ביע אומר' וסיעתו, הן בתענית ציבור הן בתענית יחיד (כשלא קיבלה בלשון נדר), יטעם משהו כדי שלא תהיה ברכתו 'ברכה לבטלה'.

כהן. להנגיש את התניא (צילום: מיכאל גנזמן)

התחילו לקיים מצוות. הנה אחד הסיפורים המרגשים: זוג שהתחתן לפני כשנה. כל אחד מהם נתקל בספר בבית חב"ד אחר, ובעקבות זאת נכנס למסגרת לימודית ישיבה / מדרשה. לאחר כשנה נישאו כדת משה וישראל. מאז הופעת התרגום לאנגלית התגובות מגיעות גם מהעולם הגדול".

את התגובות הנלהבות הוא שומע לא רק ממתקורבים. "גם מי שכבר לומדים את התניא שנים נהנים מההסברים הפשוטים. המשלים והדוגמאות שבספר מאירים להם את התניא באור חדש", הוא אומר.

ממייל שבועי לספר

נדב שב לארץ והחל לפעול במסגרת מכון 'אסנט' בצפת. "התחלתי לשלוח מייל שבועי ובו סיכום של פרק מהתניא בשפה פשוטה". כך נולד הספר 'מודעות יהודית'. הספר מצליח לפנות אל אנשים משכילים וגם אל אנשים פשוטים, ולהגיש להם בדרך נעימה וקלה את הרעיונות העמוקים של התניא.

הספר נדפס בכמה וכמה מהדורות והביקוש גובר והולך, כדבריו. "מטרת הספר לעזור לקורא להתקדם בעבודת השם", הוא מסביר. "הספר מקנה כלים איך להתפלל בחיות, לקיים מצוות בהתלהבות, לגלות את האמונה שבתוכנו, להתחזק באהבה לזולת ולצפות לגאולה".

ספר שמשנה חיים

כמעט אין יום שנדב אינו מקבל תגובה נלהבת. "אנשים מתקשרים כדי לספר שבזכות הספר

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444
www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים
368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יש מה לספר!

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורטמו ב'שיחת השבוע'
63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

